

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Vær hilset, i Damer

Citation: Drachmann, Holger: "Vær hilset, i Damer", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54454/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Flyt Dig, Fagre, foruden Frygt
 Hen ved din Sangers Side;
 Dig har min daglige Længsel søgt,
 Fulgt Dig paa Gang under Lide.
 Er ej Du selv
 Ramt af den Gud,
 Som gav mig de sejrende Kræfter?
 Ak, Barnens Hvælv,
 Som vider sig ud
 under Sukket, mit Udsagn bekræfter.
 Kom da, jeg klapper min hvide Hind;
 Sænk kun dit Hoved, jeg skygger det over
 Med Kappen, mens Stjernen tænder sit Skin
 Og Frygten er flygtet med Sol og Undseelsen sover.

Nyd da Nat, hvad, for Nuet skabt,
 Glemmer de flygtende Timer;
 Tag de to, i din Tryghed tabt,
 Til Daggryets Klokke kimer.
 Skjul dem, til selv,
 Vækt ved det Gys,
 Som sitrer i Morgenstunden,
 Imod Himlens Hvælv,
 Mod det staaiblanke Lys
 De stirrer, blænded' fra Blunden.
 End er de trygge, langs Skovsøens Rand
 Hviler i Morgnen den blege Dryade.
 Saa vaagner Ekko og melder paa Stand,
 At Natten er endt, at Diana med Følge vil bade.

Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer, langs Højsalens Bænke;
 Hvad vover jeg farende Svend?
 Hvad drister min Fod sig,
 Hvad trøster mit Mod sig,
 Paa hvad tør min Tanke vel tænke?
 At drikke den Vin, som I lader mig skænke,
 At lægge min Haand i den fangende Lænke,
 Sig: er det ej hovedløs Sag? —
 I ser mig i Aften,
 I saa' mig i Dag;
 At komme og gaa er den farende Sag.